

SÁTORALJAUJHELY

FÜGGETLEN POLITIKAI HIRLAP
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Széchenyi-tér 22.
Megjelen minden hétfőn délután.

Felelős-szerkesztő és laptulajdonos:
ILLÉSHÁZI ENDRE

Melyben közzétesz: Egy évre 6 korona, félévre 3 korona.
Vidéken postai számlaközléssel: Egy évre 6 K, félévre 3 korona.
Egyes szám ára 10 fillér.

Ébredjetek!

(s.) Ébredj Sátoraljaujhely polgársága, ébredj! Ébredj mámsorszülte álmodból, melybe a tulipános koalíció helyi képviselője hangzatos frázisokkal, mézes szavakkal, jogot testvériséget, egyenlőséget függetlenséget hirdetve, ringatott. Beszél hozzá tulipános virágnyelven, eldalolta az álomba ringató nemzeti dalokat: és elaludtál.

Ébredj! ébredj nagy álmodból, mely egészen érzéketlenné tett minden iránt, ami az ember, ami a kultur nép élet föltétele. Mintha a tulipános ország-svindli helybeli agitátorának szavai hipnotikus erővel hatnának rád: parancsára járomba hajtod fejedet. Hát nem látod, nem veszed észre mi történik körülöd? Álmod rosszabb az alvajáróénál, az legalább a fény után halad, a világosság vonzza, de te álmodban a sötétség, a reakció felé mégy.

Hát nem emlékszel? Hát nem jutnak eszedbe Buza Barna ígéretei? Vajjon beváltott-e közülök csak egyet is? Tele torokkal, isten szabad ege alatt, esküre emelt kézzel hirdette: „Egy fillért sem adunk egy olyan hadseregnek, amelynek vezényleti nyelve nem magyar!” Vajjon megtartotta-e esküjét? Hát nem látod, hogy minden rosszabb itt ma, mint volt azelőtt. Hangzatos jelszavakkal, a hazafiság cégére alatt teljesen kiszolgáltatnak Bécsnek. Mint a modern rablók, nem sötétben, mely gyanut keltene, de fényes nappal, mindenkinek szemeláttára rabolják el a nemzet jogait, hamisítják meg törvényeit és alacsonyítják le emberi jogait az ország polgárainak. Hát nem emlékszel, mint jött ide a kis tolcsvai fiú, a kit itt senki nem ismert, akitől itt senki nem hallott: habzó szájjal, tele tudóval ordítva kezdett harcot minden ellen, ami közös, pellengérré állított mindenkit, ki az egyenlőség, a függetlenség s a nemzeti önállóság egyedül általa lobogtatott zászlaja alá nem állott s vakon nem követte őt Ausztria-Bécs ellen hirdetett harcában.

És te ujhelyi polgárság hittél neki a becsületes ember naiv jóhiszeműségével! és kiragadtad a mandátumot annak az embernek kezéből, aki ha nem is ígért eget, de legalább a liberalizmusnak volt igaz harcosa. lobogó fáklyák fényé, ezek üdvívalgásamellelt, a fanatizmusig menő lelkesedéssel adtad át a mandátumot annak a teljesen ismeretlen „fiúnak” ki mézes szavaival utat tört szivedig. És most? úgy jártál mint minden hiszékeny ember; csalódtál! Az ujhelyi piac demagógjából szavazó gép lett: szavaz, szavaz, mindent megszavaz, csak hogy a husos fazék mellett maradjon. Megszavaz mindent, meg-

szavaz olyan törvényeket amelyek titeket jámbor polgárok, mágnás járomba hajt Megszavaz törvényeket, melyek koldusbotra juttatnak titeket, melyek az ipart és kereskedelmet tönkreteszik.

Liberalis volt, mig mandátumot nem kapott. De hej! akkor még csak fiú volt: a „férfi” jobban érzi magát a grófok s a papok árnyékában. Liberalizmus hirdetted, és ma annak a frakciónak egyik oszlopves tagja, mely a clerikális vizeken evez. Hát erre adtatok ti megbízást neki jó ujhelyi polgárok! Hát az volt a ti egyetlen vágyatok, hogy udvari bálból hozzon nektek néhány bonbont?

Im, saját lakodban, nyílt gyülekezetben, szavait gunyos mosolylyal kísérv merészen szemedbe vágja, hogy műveltséged egy színvonalon áll a mikóházi parasztéval, kit bármely ágról-szakadt vigéc lóvá tehet. Ezt ő mondja, kit ma már még az élclapok is „Simkó”-val emlegetnek egy rigmusban.

A mandátumot — mit oly hön óhajtott valaha — mint értéktelen semmit nevetve, gunyosan kínálgatja vissza neked, s te némán, féltéken türod el az arcul csapásokat. Ébredj Ujhely város polgársága! Gyülekezzetek! Itt az ideje. Ne türodjétek, mit nevetekben s megbízásotokból Ujhely képviselője veletek szemben s érdekeitek ellen elkövet. Gyűlése fel! Válaszoljatok Ujhely képviselőjének, Válaszotok csak egy mondat lehet: „Eb ura fakó”:

Ébredjetek!

Panaszok a Bodrog közről.

... Géresi Nagy Péter az általános tudósító irodában. —

Beállit a napokban szerkesztőségünkbe egy bodrogközi magyar s „csés jó napot”, kívánva illendően bemutatja magát, hogy ő Nagy Péter Géresből. „Hozta isten Péter barátom — köszöntém az atyafit — mi jött hozott nekem.”

„Már hogy jót hoztam volna, nem hinném, mert az csak nem jó, mikor nagy az adó,” feleli ő. Kérdezem hát tőle: „Mi baja kendnek az adóval, Péter barátom?”

Hát kérem alássan — kezdi mondókáját Nagy Péter — Királyhelmecezen, abban a szép tornyos kastélyban lakó urak sok pénzébe kerülnek a szegény népnek.

Jól mehet ott a sor, sok szép parádés lovon járnak ott ki és be az urak; némelyiknek három hivatala is van, a szegény nép pedig görnyed az adó terhe alatt. Ekzekvál a jegyző, licitál a végrehajtó. Most pedig azért jöttem kérem alássan, mert hogy kaptam volna két irást: kurta kék az egyik, hosszú fehér a másik; de az egész falu irástudó népe sem tudja megérteni, miként lehetséges az, hogy a lúpenzt a csatorna meg a kubik gödörbe számítik; a mellékjárandóság költségeit abba hosszú listába be nem veszik, a diurnisták fizetését pedig a műszerbe adik. — Azt mondja a sógor — aki bíró viselt ember, de most hogy kevés volt a pénze, hát lemaradt a bíróságból — eredj be Péter Helmeceze, ott a tornyos kastélyba

majd felvilágosít az in/sellér ur. Bementem, bár be se mentem volna, legalább nem égne most jobban az egyik arczám mint a másik, Hát amint belépek, alig hogy megkezdem a mondókámat, úgy törül képen a kezében tartott újsággal, hogy csak úgy szikrázott a szemem bele, aztán úgy megtisztelt a csizmája orrával, hogy menten kifordultam a tornyos kastélyból. Géresre rösteltem haza menni, a képes felemhez tapadt újságból pedig megtudtam, hogy az úr az aki mindent tud, nohát segítsen most már a bajomon, s mondja el mi van hát erre a papirra írva.

Végezve hosszú lére eresztett mondókáját, kezembe nyomott két füzetet: egyik a bodrogközi-Tiszaszabályozó társulat 1909. évi költség-előirányzata, a másik a társulat 1908. év október 14-én tartott gyűlésének a jegyzőkönyve.

No hát csak menjen haza Péter barátom — biztatám a magyart, — a jövő kedden pedig menjen el a postára, majd megírom kendnek, hogy mit tart e két irás.

Péter nagyokat köszöntve eltávozott, én pedig hozzá fogtam a két füzet tanulmányozásához. Mondhatom, keserves munka volt. Annyit kiböngésztem a költségvetésből, hogy az egymillió kétezer kilencszáznyolc koronás évi kiadásnak közel fele, azaz 441591 korona az annuitásokra, az ez után fenmaradó 560.000 koronából közel 122.470 korona személyi, illetve személyes természetű kiadásokra fordítottak.

Ebből aztán megértettem, s beigazolva láttam a társulat főmérnökének azon jelentését is, hogy a társulat pénzkészlete folytonosan apad, s ha nagyobb aggodalmakra nincs is ok, jó lesz pénz után látni, jó lesz kölcsön után nézni. Bizony jó lesz, mert ily gazdálkodás mellett, hasztalan ekzekvál a jegyző, hiába licitál a végrehajtó, csődbe kerül a társaság.

A Péter barátunk bajának azonban nem voltam képes a nyitját eltalálni. A jegyzőkönyv hatodik lapján aztán olvasok egy érdekeltségi tag beadványára hozott határozatot. No istennek hála, ez az, megtaláltam végre Felkeresem az illető urat s tőle meg is tudtam az ügy állását, és most felelek Nagy Péter barátom kérdéseire.

Hát a lúpenz, vagy mint az urak nevezik, állandó fuvar, nem azért van a töltés, csatorna építés, hidak, zsilipek rovatában elszámolva, mintha a ló zsilip, a kocsis pedig töltés volna; hanem hogy a paraszt ne tudhassa, hogy mennyi pénzt költenek az urak lóra, kocsira; hanem hogy azt higye, hogy azt a pénzt utolsó fillérig csatornára, hidra költik el.

A mellékjárandóságok pedig azért nincsenek abba a listába beírva, mert ugyanis több van abba írva, mint kellene.

Igy azt hiszi a világ, hogy annak a nyolc tisztviselőnek és 52 alkalmazottnak csak 71680 korona fizetése van, de ha a 30000 korona értékű mellékjárandóság is be volna a hosszú listába írva, még a paraszt is kitudná számítani, hogy 100000 korona a járandóságuk.

Ami végül azt illeti, hogy a diurnisták fizetését mért adják a műszerbe, annak sem az az oka, mintha a diurnista műszer lenne, hanem az, mert ezuton sokkal könnyebben lehet állásnélküli emberekkel jótékonytágot gyakorolni, s nem tudja meg a paraszt soha, hogy hány diurnista segít a tisztviselő uraknak az időt tölteni.

Azt mondja erre kelmed, hogy ez nem helyesen van, hogy mér nem lát be a dologba a Bodrogköz grófja, ki a társulatnak elnöke? Hát nem olvasta kend a kétfedelű irásban, hogy a képviselő ur bejelentette, hogy az elnök ur akaddlyozva van. Nincs annak ilyes dolgokra ideje: neki nem három, de száz hivatala is van. Aztán nagyon szeret jótékony-

kodni, főleg ha az pénzébe nem kerül. Avagy nem olvasta kend, — csak a minapában volt megírva a „Zemplén“ ujságban, — hogy mennyit jótékonykodik.

Egyébként hogy érkezett haza Péter barátom? Meg volt-e már a jegyző választás? Mennyibe került? Jó embert választott-e a főszolgabíró ur?

Mikor lesz Géresen a bíróválasztás? Van-e a jelöltnék sok pénze? Válaszát várja igaz barátja

csiki Rigó Béni.

Nyílt levél

Dr. Buza Barna országgyűlési képviselőhöz.

Nagyságos képviselő ur!

Vehette észre képviselő ur, hogy a folyó hó 24-én nagyságod által összehívott értekezleten, nem igen sikerült nagyságodnak a nemzeti kormány által benyújtott adóreform javaslat ellen a polgárság lelkeiben támadt aggályokat eloszlatni, s őket arról meggyőzni, hogy a törvényjavaslat a *kisember* védelme. Haj! nem ily adótörvényt vártunk mi, nem ily adótörvényt ígért nekünk a függetlenségi párt, s a párttal együtt nagyságod is.

A függetlenségi párt programja a progressív megadóztatásról, a létminimum alkalmazásáról beszélt az adózás egész vonalán, míg a benyújtott törvényjavaslat a progressivitást, és a létminimumnak az adózás alól való elvonását csak egy újonnan kitalált pótdadó szűkös keretében öleli fel, de itt is csak akként, hogy a progressivitás csak oly határig terjed, mely a nagybirtokot és nagytökeket egyáltalán nem is érinti, addig a létminimum oly alacsonyra van szabva, hogy annak alamiznaszerű áldásaiban csakis a legalsó — az eddig nem is adózó — polgárság részesülhet.

A közép osztály tehát az, melyet az adóreform megnyomorít, ezt az osztályt sújtja a függetlenségi párt adóreformja, ezt az osztályt ítélte halálra a függetlenségi párt. Remekül valóban hatásosan hajítja végre a függetlenségi párt a . . . néppárt programját. Nagyon helyesen, nagyon okosan cselekedne a függetlenségi párt, s vele Nagyságod is, ha szan zsené át-sétálnának a néppárt padjaira: ebben legalább volna némi őszinteség. Nyugodtan tehetné azt Nagyságod, Ujhely közönsége azt is ép úgy bevinné, mint a mikóházi paraszt meséjét: nagyon türelmes jámbor nép ez immár, ép annyira nem kuruc, mint jó Thall Kálmán.

Azon kijelentése azonban nagyságodnak — melyet a kétkedő Grünbaum Simonnal szemben is határozottan fentartott, melyszerint a pénzügyi bizottság akként módosította a javaslatot, hogy az eddigi 26 milliót kitévő kereseti adó ez összegben contingentáltatik, némi megnyugvást keltett az aggódó polgárságban. Megnyugodott a polgárság annyiban, hogy megsarcollatásának mégis lesznek bizonyos határai.

A mai lapokból azonban azt olvassuk, hogy az ügyvédi kamarák delegátusai f. h. 24-én Budapesten szintén gyűlést tartottak, melynek tárgya a kormány adóreform javaslata volt. Olvassuk, hogy az ügyvédi kamarák — nagyságoddal ellentétben — szintén annak a bizonyos *vigécnek* a nézetét valják, s felette sérelmesnek sőt egyenesen veszélyesnek tartják a törvény javaslatot.

Sérelmeiket s *kivánságaikat* 12. pontban sorolják el. És csodálatos, ők is abban a tájékozatlanságban leledeznek, valószínűleg ők sem olvassák mást, csak ellenzéki lapot, s ők sem tudnak semmit arról, — ép úgy mint Grün-

baum és Grosz — hogy a pénzügyi bizottság a törvényjavaslatot akként módosította, hogy a kereseti adó 26 millió koronában contingentáltatik.

Mert fel lehet-e tételezni az ügyvédi kamarák kiküldöttéről, hogy olyas valamit kérjenek, ami már meg is van. Már pedig az általuk feltett 12 pont egyikében január 24-én megtartott gyűlésükön azt kéri az ügyvédi kamara kiküldöttéi, amit Buza Barna nekünk az ugyancsak január 24-én megtartott értekezleten már mint megtörtént s bevégzett tényt említ. Fel lehet-e tenni a díszes testületről, a melynek gyűlésén Szivák Imre, egyik legbefolyásosabb kormánypárti képviselő elnökölt, melynek sorában nemegy országgyűlési képviselő foglalt helyett, hogy annyira tájékozatlanok legyenek, hogy január 24-én ne tudjanak Budapesten annyit, mint amennyit Buza Barna tud és állít ugyan azon a napon Sátoraljaujhelyben? Ez egyszerűen hihetetlen!

Több világosságot képviselő ur! Hiába állít minket nagyságod a mikóházi paraszttal egy értelmi nivóra, kit bármely utazó vigéc lóvá tehet: mi többre becsüljük magunkat, közöttünk akad, ki nagyságodnak sem hisz el mindent.

Mi az elmondottak után tudni akarjuk, — s ezt a nagyságod reputációjának érdekében is kívánatosnak tartjuk — közölje velünk, hogy a pénzügyi bizottság mely ülésében javított az adóreform javaslaton akként, hogy a kereseti adó 26 millió koronában contingentáltatik,

Sátoraljaujhely, 1909. január 26.

Több kétkedő.

A jegyzőkről a jegyzőknek egy jegyző

— Válasz H. P. körjegyző úr levelére. —

Kedves Öcsém!

Levelét vettem s nagyon örülök, hogy akadt a jegyzők között legalább egy is, aki érdemesnek tartotta programom közigazgatási részével foglalkozni, s alkalmat adott arra, hogy felvessek, s elmondjak e lapok hasábjain oly dolgokat, melyekkel, ha más fel nem veti, én magamtól egyáltalán elő sem hozakodtam volna.

Levelét, kedves öcsém, apróra szedtem szét, csak így felaprózva látom, s majd fogja látni ön is, mennyi minden van benne: egész cikksorozatra adott nekem anyagot, melyből tanulhat, s okulhat nem csak az új, de a régi generáció is, feltéve, ha el is olvassák e sorokat, s nem küldik vissza a lapot, mint te szem azt a *kirurgusi ösmereit* miniszteri elismerésben részesült . . . i kartárs. Mert fura dolog is az nemde kedves öcsém, mikor a jegyzőt nem azért tüntetik ki, mert jó jegyző, de azért mert jó *kirurgus*, vagy másuton tesz szolgálatot — mondjuk — a köznek.

Kedves Öcsém! Ön első és legfőbb feladatnak azt tekinti, hogy lapom szerezzé meg a „már is kikezdett“ vármegye jóindulatát, s nem tarja helyén valónak a tisztviselők elleni áramlatot.

Ha maliciózus akarnék lenni, erre csak azt irnám, hogy ha Ön a vármegye jóindulatára, a vármegye méltányosságára, a tisztviselő urak igazság érzetére és törvénytiszteletére bizta volna a maga igazságát; s ha nem lett volna „a csakis a vármegye“ fölött egy valóban demokrata intézmény, — nem a belügy-miniszteriumot, de a közigazgatási bíróságot értem — amely előtt önnök a maga igazságát a vármegye jóindulatával, a vármegye méltányosságával és törvénytiszteletével szemben a szó szoros értelmében kiperelni kellett: nem volna alkalma önnök ma a b.-kiszaludi jegyzői lakból feldicsérni a „csakis a vármegyét“.

Megjártam én, és velem együtt nem egy kartársam azt a kálváriát, melynek a vármegye jóindulatának megszerzése a neve, sok ideig én is ez eszme hirdetője voltam, mindhasztalan.

Azt tapasztaltam, azt tapasztaltuk, hogy ameddig csak rimáinkodtunk, kinevettek, kigunyoltak, megpiszkoltak: de valahányszor sikerült a jegyzői kart komoly fellépésre bírni, valahányszor csak kéz a kézben, kar a karban, tömör falánkszként egyenes frontban vonult fel a jegyzői kar a vármegyével szemben: mindenkor a vármegye urainak kellett meghátrálniuk.

Igen, a vármegye urainak! Mert jól értesen meg kedves Öcsém: én e szó alatt vármegye, soha nem a törvényhatósági bizottságot — ezzel nekünk soha semmi bajunk nem volt — de azt az egynehány kiváltságos családot, helyesebben, azt az érdekcsoportot értem, amely a vármegyét uralja.

Nem akarok recriminálni, nem akarok régi sebeket felújítani, a fiatalabb jegyző urak már meg se értenének. El se hinnék, hogy volt idő, mikor szűk, alacsony szobácskában, mely gyakran a családnak is lakhelyül szolgált, 400 forintocskáért végezte a falu dolgát a jegyző, s ha nem bírta, fogadhatott segédjegyzőt a mellék jövedelemből, lévén akkor egy kérvényírás ára ötven érő krajcár.

A törvény megengedte ugyan, hogy a törvényhatósági bizottság e 400 frtot — ha jónak látja — 600 frtra felemelheti, de mi a törvényhatóság jóvoltából, — hej! pedig de sokat rimáinkodtunk, de sokat hajlongtunk érte — ezt elérni képesek nem voltunk. S nem a törvényhatósági bizottságon múlt az sem: az kiadta az ügyet a járási főszolgabírónak, ott feneklett meg: egy-két főszolgabírónak a nép teher viselési képessége fölött kifejezett aggálya miatt ügyünk hajótörést szenvedett. De az már nem érintette a nép teher viselési képességét, hogy ugyanakkor a megyei tisztikar fizetésének emelése céljából két százezeres megyei pótdadót vetettek ki a községekre.

Igy nyilvánult a nemes vármegye jóindulata a múltban; a jelenről többet beszélhet a mai nemzedék.

Amennyit én eddig hallottam, amit én tudok, az nem valami felemelő s nem nagyon biztató. Mert hogy másról ne is beszéljek, a nemzeti ellenállás nagy napjaiban ugyancsak tüzelte, ugyancsak biztatta, ugyancsak cirogatta a vármegye ugynevezett jóléti bizottsága a jegyzői kart még gyűlésre is összehívta őket: nyeregbe jutva, nem tudom hogy hány jegyző volt meghíva a tarcali bankettre, de annyit tudok, hogy az egykori jóléti bizottság feje, akkor már Zemplénvármegye főispánja, nem nagyon hízogó szavakkal emlékezett ott meg a jegyző urakról, sőt nagyon is körülcirogatta őket. Akkor nyilvánított nézetét azóta sem igen változtatta meg, mert ahol csak teheti meg-meg simogatja őket. A mi időnkben is hallottunk ilyes hangokat, de mi mindig vissza is ütöttünk, ma úgy látom, hogy a jó indulat megszerzésében utazik mindenki.

Lapomnak nem célja a jegyző urakat izgatni. Annyira nem szándékom ez, hogy adott programomban a jegyző urak nevét még csak fel sem emlitem. Ösmertem nehéz helyzetüket, s bármennyire óhajtottam volna, s bármennyire szükségem is volna támogatásukra, ezt tőlük még kértim sem mertem, nehogy egy megyei ellenzéki lap nyílt támogatása által a tekintélyére féltékeny megyei hatósággal szemben kényes helyzetbe kerüljenek. Tojás táncot járnak ők úgy is akkor, mikor a nép és községeik érdekeit a közhatalom tulkapásai, nem ritkán fiskális érdekeivel szemben megvédelmeznük kell.

Nem bocsájtkozom tehát recriminációkba, nem tépek fel immár beheggedt sebeket, de egyet még sem hallgathatok el, ez egyrői beszélésem kell: ép úgy érdekel ez engem, ki immár visszavouultán élelem napjaimat, mint

Schön Sándor és Barna D. Sátoraljaujhely

Női divat kelmék. Menyasszonyi kelengyék és Szőnyegek áruháza. Báli idény ujdonságok.

azon kartársaimat, kik még a küzdőtéren viaskodnak. Régi dal, mely azonban mindig új marad, régi seb, mely beheggedni nem akar: A jegyzői nyugdíjkérdés ez.

Erről legközelebb.

A sárospataki főbíró szomorú története.

Vagy:

Nem jó nagy urakkal egy tálból cseresznyét enni.

Radil Károly sárospataki nyomda és laptulajdonos, feljelentette Molnár János sárospataki főbíró a sárospataki hitelszövetkezet kárára elnöki minőségében elkövetett két rendbeli okirat hamisítás és hűtlen kezelés miatt, s azt lapjában a „Sárospataki Ujságban“ meg is írta.

A kir. ügyészség a feljelentés alapján az eljárást Molnár János elen megindította s a vármegye sietett Molnár Jánost állásától fel függeszteni.

Molnár János a „Sárospataki Ujságban“ megjelent közleményt megtorlandó sajtópert kezdett a közlemény írója Radil Károly ellen. A kassai törvényszék vádta nácsa f. év január hó 21-én foglalkozott az ügygel, s a nyomozat folyamán beigazolván látván a Molnár János ellen elhangzott vádakat, Radil Károly ellen az az eljárást beszüntette.

Hej! régi jó magyar közmondás, hogy nem jó a nagy urakkal egytálból cseresznyét enni. Molnár János főbíró élő példája ennek az örök igazságnak.

Sok rosszat elmondtak, sok rosszat megírtak már Molnár Jánosról, de volt idő — a nemzeti ellenállás arany napjaiban — midőndicsőítették, s dicsőhymnust zengett róla még Andrassy gróf házi lapja is, de az igazat soha nem írta meg róla senki. Mi megírjuk.

Határtalan személyes ambíció vezette mindenkoron; ennek alárendelt mindent és mindenkit: de haszonvágy nem vezette soha. Azokat a szabálytalanságokat, melyekkel vádolják, melyek valószínűleg nyakát is fogják szegni, nagyurri barátai kedvéért s azok érdekében követte el.

A rajongásig menő szeretettel viseltetett szükebb hazája Sárospatak, és sárospatak népe iránt, a vármegyében elsőnek, nagynak és boldognak akarta látni, de csak úgy, hogy köztük első ő legyen. *Aul Caesar, aut nihil!*

Sárospatak érdekeiért s az imperatorsáért cserél elveket s fordít meggyőződésén: meggyűlöli barátait, kibékül ellenségeivel, fárad, küzd, harcol hol szájjal hol ököllel, ad és kap sebeket; vagyonát s követel fecserli végül szabálytalanságokat, melyek aztán nyakát szegik.

Ma ott áll, hogy a becsületéért vívott harcában kudarcot vallott, ellenben az ellene indított hajszá sulyos következményei alól aligha menekül ép bőrrel.

Molnár János a köznépvállain emelkedett, a Sárospatak jogos érdekeiért vívott elszánt küzdelem közben szerezte azt a határtalan népszerűséget, melyet aztán a nagyurak szolgálatában értékesített.

Az ő népszerűsége juttatta mandátumhoz Ballagit szemben a vármegye jelöltjével: az ő népszerűsége juttatta mandátumhoz gróf Andrassy Gyulát Ballagival szemben, Meczner Gyula alighanem az utóbbi körülménynek köszönheti főispáni székét.

És az urak?

A mór megtette kötelességét a mór elmehe.

Szívesen fogadták kezeiből a tulipán koszorút: az árát ő fogja megadni. Mikor szükség volt rá: kegyelmes urak keresték fel haj-

lékát s paroláztak vele, s adtak neki hol itt, hol amott bizalmas találkát: ma rá sem ösmerne egyik sem.

Molnár János meggyőződését, népszerűségét, vagyonát — s nincs kizárva — becsületét prédálta el a méltóságos urak szolgálatában, ma rá se néz egyik sem, félredobták mint a kifacsart citromot, sőt még meg is taposták.

Ez a sárospataki főbíró szomorú de igaz története, okulhat belőle mindenki aki vágyat érez magában a nagyurakkal egy tálból cseresznyézni.

TÖVISEK.

Székely Albert a „Zemplén“ folyó évi huszonharmadik számában ismét megforgatja fringiját az ügyvédi kar megrontóinak fejei fölött, s miután egy-két nyápic kartásával alaposan elbán, nekíront a különféle hivatalokban leselkedő zugirkászoknak. Ugyan hagyjon békét ezeknek a szegény tintakuliknak! vagy legalább ne fesse le egyikét-másikat oly erős oly eleven színekkel, hogy mindenki azonnal rá ismerjen.

Mert uram isten, mit használ, ha valakinek nevét elhallgatjuk ugyan, de imigyen irunk róla:

„Egyik másik ismeretes alak pöffeszkedő göggel járkal az utcán azt várja hogy az ügyvéd kalapot emeljen előtte. Hivatalában pedig, ha felvilágosítást kér tőle az ember, modortalan hányatvisséggel felel.“

Nem kell ide név, azonnal ráismer mindenki. Mig ő is ráismert önmagára s töpreng ne-e menjen a fodrászhoz leboróiváltatni a bajuszát, hát ha így rá nem ismernének!

Kár volna azért a szép bajuszért, de Székely Albert is üdvösebb dolgot mivelhetne mintsem hogy erre az urra fecserli a tintáját elvégre is amit felvállal, legalább megcsinálja jól, és bármily nyilvánosan zugirkászokdjék is bántódása nem lézen: ő a hivatal esze, ő a hivatal százkaru Herkulése, ki mindenkiért és mindenki helyett dolgozik, ki ha qualificatioja volna — s ezzel ő maga szokott nagy szerényen eldicsekedni — ma már miniszter is lehetne. Hagyják őt békén működni! Ő úgy is sérthetetlen. Avagy kidolgoznék annak az ódon székháznak analfabétái helyett, ha neki bántódása esnék?

A „Borszem Jankó“ f. évi január 23-án megjelent számában „Bécsimars“ címe alatt, egy — a Klapkamars nótájára énekelendő — minket sátoraljaujhelyi választó polgárokat is közlelő érdeklő s megtisztelő verset közöl.

A minket is közlelő érdeklő strófa ekként hangzik:

S ha Bécs engedni nem akarna,
Menjen fel Simkó és Buza Barna;
Mít elrontottunk hebe hurgyán:
Reperálja meg Sümegi és Burgyán.
Azt hisszük, ehhez nem kell kommentár.

H I R E K.

Aktuális strófák.

Bankbál.

A pénzszaгу vén bankigazgatók
Tüzesen járkák, haj! a macsics táncot,
Gyöngé a lábuk és ha elfárad:
Emelik fürgén a — kamatlábat. —

Filkós játék.

Uj játékokat játsznak mostan,
„Filkó“ az ujszülött neve

S nem csoda, ha mindig akad
Az embernek száz — partnere. —

Adóemelés.

Adót emel egyre még
Wekerle,
De megmondta Deák rég
Nevetve:
Csak két „dolog“ ha kisebb
Lehetne. . . —

— nikás.

— A sátoraljaujhelyi kereskedők köre, tegnap délután tartotta meg a városháza tanács termében alakuló közgyűlését. Izgalmas, heves lefolyású volt a gyűlés és már a tisztikar összeállítás körül pártokra bomlott a kör. Az előleges munkálatok megejtésére tízes bizottságot küldött ki még az alakulás első stádiumában az új egyület: a tisztikar jelölésére vonatkozóan egy forgalomba is került a bizottság megállapodása, melyet azonban nem mindenben tett magáévá a kör. Elnök: Lövi Adolf, alelnök: Widder Gyula, és Grünbaum Simon, háznagy: Klein Andor, pénztáros: Schweiger Márk, — jogtanácsos: id. dr. Bettelheim Jakab, ellenőr: Korstein Jenő, titkár: Króó József, könyvtárnok: Kertész Ödön lett, sor került még egy négytagú számvizsgáló bizottság és egy 25 tagú választmány választására. A hangulat mindvégig erősen harcias volt, a hivatalos lista jelöltjeivel, Grünbaum Simonnal és Némethy Bertalannal szemben Lövi Adolf lett az elnök és Króó József a titkár.

— A Bodrogközi Tiszaszabályozó Társulat rendkívüli közgyűlése. A Bodrogközi Tiszaszabályozó-társulat — mint azt már a múlt számunkban is megírtuk — f. hó 9-én d. e. 11 órakor Király-Helmecen rendkívüli közgyűlést tart, melynek egyetlen tárgya a kilenc milliós új converziós kölcsön felvétele lesz. A közgyűlés iránt nagy az érdeklődés; a társulat főmérnöke. sub titulo töltés vizsgálat (január végén husz fokos hidegben) pár nap óta köruton van, s iparkodik medrébe terelni a zajló hullámokat. A vármegye félhivatalosa meleg szavakkal adóz a társulat illusztris főmérnöke dicséretes buzgalkodásának. Egyszóval: jól megy minden. Hogy mégis baj ne esék, körlevelet intéz az érdekeltséghez, s ebben a h tározatképesség biztosítása érdekében oly buzgalkodással szorgalmazza a megbízó levelet (ez a fő), hogy a február 3-ról keltezett levél, már január 30-án Ujhelybeu van. Egy szóval: apad a pénzkészlet, üres a kassza, pénz, pénz kell minden áron.

— Thea estély. Az izraelita jótékony négyület tegnap este sikerült thea estélyt adott a Magyar-Király szálloda termeiben, melyen több mint kétszázan vettek részt. A thea estély páratlanul álló sikere az egyesület elnök-nője, Teich Zsigmondné urnő buzgalkodásának köszönhető.

— A saujhelyi függetlenségi kör táncmulatsága. A sátoraljaujhelyi függetlenségi kör a f. hó 6-án tartja meg Cabaréval egybekötött táncmulatságát a városi színházban. A Cabaré műsora — értesülésünk szerint — a következő lesz: 1. Humoros felolvasás Buza Barna előadásában. 2. Műdal. Éneklő Neubauer Miksa urnő. 3. Magyar nóták. Melodráma, előadja Csécsy Irén k. a. 4. Kuplék. Pásztor Zoltántól. 5. Részlet a „Piros cipő“ balletből. Előadják Hegedüs Gyözőné. Répássy Olga és Göllner Jolánka. 6. „Drótos tót“ párjelenet, előadják Fantóni Béla és Péchy Jenő. 7. Aktuális strófák. Előadja Pásztor Zoltán. 8. Tílinko szóló, cigánykísérettel játsza Becske Kálmán. 9. Tárogató szóló: játsza Gödör Sándor

— Házi mulatság. Fényes házi mulatság zajlott le szombaton este Hönsch Dezső műszaki tanácsos vendégszerető házában. Az estélyen több mint nyolcvan vettek részt. Asztalbontás után táncra perdült a fiatalság s táncolt világos reggelig.

Szegő Sándor divatháza Saujhelyben

ajánlja a közeledő farsangi idényre csipke és selyemblous ujdonságait, himzett batiszt selyem és csipke ruhált. — Különlegességek: csipkék, szalagok és ruhadiszekben.

Schenk Ferencz kiadása.

FONTOS UJDONSÁGI**Schidlof**

Megjelenik hetenként egy-egy füzetben.

gyakorlati módszere

a német nyelvnek 1000 szó segítségével magánuton való megtanulására.

≡ Irta: Antal Rezső, tanár. ≡

A **Schidlof**-rendszer idegen nyelvek magánuton való elsajátítására a külföldön rendkívül elterjedt. E rendszer segítségével könnyű szerrel, kevés fáradsággal tanulhatjuk meg a német nyelvet. Az 1000 szó módszerével elkerüljük azt, hogy a tanulni akaró felesleges szóanyag bemagolására pazarolja türelmét, idejét s így nem vész kárba a tanulónak egy perce sem.

Kapható **Vajda és Eisenstädter** könyvkereskedésében és minden könyvkereskedőnél.

A teljes mű 10 füzetből áll. Egy-egy füzet bolti ára 60 fillér. A teljes munkához díszes egész vászon préselt színnyomatu mappa 1 koronáért kapható.

Inkább meghalok

mintsem csunya formájú cipőbe járjak! Így kiált föl sok leány és fiatal ember, aki nem rendelte cipőit

Füzy Jánosnál

Rákóczi-utca Alexander-féle házban, hol a legegánsabb varrott cipőket jutányos árban készítenek.

ÉRTESÍTÉS.

Van szerencsénk értesíteni, hogy az eddigi **Vajda József-féle** könyvnyomdát (Sátoraljaujhely Rákóczi-utca 3. szám)

könyv, papír, rajz, írószer-és antiquar-könyvkereskedéssel

bővítettük ki. Könyvkereskedésünk teiöleli a tudományos művek minden ágát. Bárhol megjelent könyv, megjelenése után azonnal kapható.

Könyvnyomdánk a legmodernebbül van felszerelve, a legizlesebb több színben nyomott diszmunkát is a legrövidebb idő alatt készíthetjük el. Szíves pártfogását kérve, maradunk

kiváló tisztelettel

Vajda és Eisenstädter.

FIGYELEM!

Szőlőoltványt, szőlővesszőt ne rendeljen addig, míg tölem árjegyyéket nem kér! Gyökéres oltványok ezre 140 k. Delaware ezre 100 k. Cim:

Szgyártó Nagy Mihály
Felsősegesd, Somogy megye.

Nyomták Vajda és Eisenstädter nyomdájában.

Hirdetések

közlésére legalkalmasabb a

„SÁTORALJAUJHELY”

hirdetési rovata.

A „Sátoraljaujhely” független politika hirlap hetenként egyszer: hétfőn délután jelen meg. s minden községi és körjegyzői irodának megküldtévén, közkezen forog s így **hird tések**re felette alkalmas.

Hirdetéseket a következő feltételek alatt közlünk:

Nyilttér soronként	30 fillér.
Apró hirdetéseknek minden szó	5 „
Nagyobb hirdetéseknek ¹ / ₁₈ lap terjedelmű hirdetés egyszeri közzététele	1 korona
többszöri közzététele	60 fillér
¹ / ₁₈ lap terjedelmű hirdet. egyszeri közzététele	2 korona
többszöri közzététele	1 60 fillér

és így feljebb. Állandó hirdetéseknek nagy foku árendemény.

Árverési hirdetmény 200 szóig 6 74 fillér

Hirdetéseket felvesz **Vajda és Eisenstädter** könyvnyomdája, papír és könyvkereskedése Sátoraljaujhely, Rákóczi ut 3. sz. Gyarmathy ház.

A „Sátoraljaujhely” kiadóhivatala széchenyi tér 22. (Ipartestületi ház.)

Írásbeli megkeresésekre készséggel válaszolunk.

Telefon: 55.

A „SÁTORALJAUJHELY”
kiadóhivatala.

Zemplén vármegye legrégibb és legelsőrendű polgári és papi szabó üzlete és gyapju szövet gyári raktára

LASZLÓFI HENRIK
Sátoraljaujhely.

Mindenféle polgári és papi öltönyök mérték után a legfinomabb hazai és külföldi gyapjuszövetekből a legegánsabb kivitelben készíttetnek.

Olcsó árak. Kifogástalan szabás. Pontos és figyelmes kiszolgálás.

Okasló: A közeledő bál salsonban: Szmoking öltöny 25 firtól, Frakköltöny 35 firtól feljebb.

Hirdetések.**Felsőmagyarországi általános tudósító iroda.**

Sátoraljaujhely, Széchenyi-tér 22.

(TULAJDONOS: ILLÉSHÁZI ENDRE NYUG. KÖZS. FŐJEGYZŐ.)

Kereskedelmi és magánügyekben feltétlenül megbízható és hiteles értesítéseket beszerez és ad; feleknek — megbízás esetén — a sátoraljaujhelyi központi hivataloknál lévő ügyeikről felvilágosítást nyújt. Személyesen jelentkezőknek bármily ügyekben is *ingyenes* felvilágosítást illetve utbaigazítást ad.

SALGÓTARJÁNI
KŐSZÉNBÁNYA RÉSZVÉNYTÁRSULAT

szén termékei (szobafűtési és ipari célokra)

KLAR és NEUMAN cégnél

SÁTORALJAUJHELY.

rendelhetők meg. Ugyanott legjobb minőségű apró és durva szemű kétszer mosott KOVÁCS-SZÉN és KOKSZ, valamint Porosz Brikett kapható.